

LINA AREKLEW

SZÉGYEN

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

---

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

Prológus

– Biztos, hogy senki nem látott meg minket?

Melker a csónakban guggolt. Hónapok óta tervezgették, hova rejtik el a geoládát. Dühítő lenne, ha valaki látná őket, miközben eldugják a tárgyat, és megszereznék anélkül, hogy a koordináták alapján keresgélnie kellene.

– Nyugi már!

Hugo átnyúlt az apja motorcsónakjának kormányállása fölött, és lelassított. A sziget mellett a víz közel száz méter mély volt, de errefelé gyorsan sekélyebbé vált.

– A francba. – Hirtelen rükkvercbe váltott, de elkésett. A következő pillanatban hallatszott, ahogy a drága motorcsónak sziklát súrol.

– Reméljük, apa nem veszi észre. – Görbe mosollyal az arcán hátranézett a válla fölött.

Melker gyanította, hogy Hugo apját nem izgatná túlzottan egy horzsolás a csónakon. A KB65 ifjúsági csapatának edzőjeként örül, hogy a fia a legjobb csatár. Hugo lesz a következő Zlatan, és kész. És amikor a gyerek éppen nem edz vagy mérkőzésem játszik, azt csinál, amit akar. Még az iskolai jegyek sem igazán számítanak, ha valaki futballkirálynak készül, és milliókat fog bezsebelni a szponzoroktól. Melker szülei másképp látták a világot. Mindketten a Kereskedelmi Főiskolán végeztek, és az ő szemükben semmi sem volt fontosabb a jó osztályzatoknál. Az apja a Högglundsnál, egy lánctalpas járműveket gyártó vállalatnál dolgozott valami öltönyös állásban, az anyja pedig bankban. Szerette volna, ha Melker beáll hozzájuk nyári

munkára, amikor a fiú elkezdte a gimnáziumot. De ki a nyavalya akar bankban dolgozni? Rosszabbat el sem tudott volna képzelni, mint ülni egy poros iroda négy fala között, és elmagyarázni idős, kékre színezett hajú néniknek, hogyan működik a netbank.

Melker geológus szeretett volna lenni. Kilencéves korától, amikor megkapta első geológiai játékkészletét, lenyűgözte a föld és a különböző kőzettípusok tanulmányozása. Minden izgatta, a bolygó keresztmetszetét ábrázoló képektől kezdve a zavarosabb New Age-es megközelítésig, ami különböző jellemzőket tulajdonított a kristályoknak. A geológia révén csöppent bele véletlenül a geocachingbe. Kölcsönkérte az apja csónakját, hogy kimenjen és megnézze a híres nordingrâi gránitot, vagy finn nevén a rapakivit. Amikor odaért, találkozott két dánnal, akik éppen ezt játszották. Elmagyarázták neki a mikéntjét, és Melkert rögtön megigézte a dolog. Hugo is csatlakozott hozzá, és most már közel két éve játszottak. Számos rejtkehelyükből lett beszédtema a svéd és külföldi fórumokon. Közös fiókjuk volt, Kőszívűek néven regisztráltak, bár valójában csak Melkert érdekelte a föld belseje. Legutóbbi rejtkehelyeik talányok sora volt, és ma készültek elhelyezni a bónusztárgyat, amit megtalálhatott bárki, aki eddig követte a munkásságukat. Melkernek duplán örömet jelentett, hogy épp Marviksgrunnan régi bányájában fognak elrejtteni valamit, és kíváncsian várta, ki fogja megtalálni.

– Ez kurva nagyot fog szólni. – Hugo könnyedén átugrott a korláton, hogy kikössön. Melker felbillentette a motort, és kihúzta a kulcsot a gyújtásból. A kulcsosomót a parafa úszóval az ülés alá tette. Gyerekkoruk óta együtt motorcsónakáztak. Már egyáltalán nem kellett szót ejteniük arról, ki mit vagy mikor csinál. Zsigerből ment.

Kivették a gázlóruhát és a táskát, amiben a műanyag dobozt hozták. A rejtekhelyen kötelező volt eldugni a geoládanaplót, és mellé még valami zsákmányt is. Műanyag figurát kindertojásból, néhány matricát, kulcstartót. Főleg kisgyerekes családok csereberélték a kincseket a rejtekhelyeken. Elő-előfordult, hogy a játék során avatatlan muglik ellopták, amit a dobozban találtak, de Melker és Hugo ettől függetlenül mindig tett bele valamit. Ez a rejtekhely azonban nem volt kimondottan gyerekbarát, mivel egy vízzel elárasztott ércbányában kellett elgázolni hozzá.

A régi halászkikötő néptelen volt. A sziklákat, ahol kikötöttek, alig ötven méter választotta el a bánya bejáratától. Az ösvényt a bányászatból visszamaradt ércszegény kőtörmelék szegélyezte. Melker máris izzadt. Már bánta, hogy előre felvette a neoprén gázlóruhát, és nem várta meg, amíg odaérnek.

Hugo nyújtotta neki a kezét, és együtt átmásztak az éles sziklatömbökön, melyek részben elzárták a bánya bejáratát. Alig egy méterre a nyílástól kezdődött a sekély, föld alatti tó, Melker és Hugo kinyújtott karral egyensúlyoztak a hideg vízben. A kövek csúsztak a talpuk alatt, de a kristálytisztá vízben Melker pontosan látta, hová lép. Kisvártatva elnyelte őket a sötétség. A hideg áthatolt a vastag gázlóruhán, és Melker már nem izzadt. A talajvíz csöpögése visszhangzott a sziklacsarnokban. Olyan gyorsan haladtak északnak tartva a bánya mélye felé, ahogy csak tudtak. Közvetlenül a baljukon állt egy kőoszlop, amit azért véstek ki, hogy megtartsa a hatvanéves mennyezetet. Odakint több tábla figyelmeztette a látogatókat, hogy mindenki csak saját felelősségére léphet be. Ez néhány geocaching-játékost bizonyára elriaszt majd, de a legtöbbjük elég vagány, és hajlandó nem kis kockázatot vállalni, hogy megtalálja egy igazán jó rejtekhelyet.

Gyorsan elértek a nagy üregbe, ahol a zsákmányt tervezték elrejteni. Egy kicsit beljebb kialakult egy kavicsos part, de a víz utána hirtelen mélyülni kezdett. A bányászok egyre beljebb és egyre mélyebben keresték az ércet a bányában, és a nagy üreg túlsó végén már olyan mély volt a víz, hogy nem ért le a lábuk.

– Itt jó lesz – suttogta Hugo, és néhány nagy kőre mutatott, amelyek mintha a mennyezetről potyogtak volna le. Letérdelt, és elkezdte lesepregetni róluk a törmeléket, hogy közéjük tudja ékelni a műanyag dobozt. Melker próbálta odairányítani a zseblámpát, hogy Hugo jobban lássa, mit csinál. A bányának ezen a részén már teljesen sötét volt, de az előző helyiséget megvilágította a bejáraton behulló napfény. Melker összeresztett. Mintha egy árnyékot látott volna a nyílásban. A fenébe! Valaki mégis meglátta őket?

– Ne rángasd a lámpát! – szisszent fel Hugo.

– Mintha láttam volna valakit – mondta Melker.

– Állj már le! A szigetnek ezen az oldalán egy lélek sem jár a nyári szünet után.

Hugo elmozdított egy kisebb követ, hogy helyet csináljon a műanyag doboznak. Melker a kijáratot kémlelte az árnyékot keresve, de nem látott semmit. Rengeteg barlangban járt már, amióta rákapott a geocachingre, most mégis kellemetlen érzés fogta el.

– Kész vagy már?

– Mi van, félsz a sötétben?

Melker megint a kijárat felé fordult, a zseblámpa fénynyalábja is elfordult vele.

– Az meg mi a szar? – Hugo kiejtette a kezéből a követ.

– Mi az?

Melker tett egy lépést a barátja felé.

– Add ide a zseblámpát! – mondta Hugo.

– Nyugi már! Csak figyelem, nem jön-e valaki.

– Add ide!

Melker átnyújtotta a lámpát.

– Higgadj már le! Mi van veled?

– Ezt nézd! – mondta Hugo reszketeg hangon.

Melker letette a műanyag dobozt a naplóval együtt a kavicsos partra, és előrehajolt, hogy lássa, mire világít Hugo.

– Az egy...

Hugo hátradőlt, de a lámpával továbbra is a kövek közé világított.

Melkernek a hideg futkosott a hátán, amikor meglátta, mi hever ott.

2020. augusztus 21., péntek

1.

Sofia hallotta Astrid sikolyát. Kitérő és éles sikoly volt, az eddigi leghangosabb, de aztán egyszeriben elhallgatott. Sofiának átfutott az agyán, hogy valami baj lehet, a lánya veszélyben van, amikor álmában meghallotta a közeledő lépteiket. Valaki volt az ajtó előtt. Próbált felébredni. Próbálta ledobni magáról a takarót, és odarohanni Astridhoz, de nem sikerült. Mintha megbénult volna, a karja a testéhez tapadt.

Kinyitotta a szemét, és meglátta Tord fölé hajoló, aggódalmas arcát. Érezte a kávé illatát a férfi leheletén, aki a karjában tartotta Astridot. A kislány apró keze görcsösen kapaszkodott a kockás ing gallérijába, amikor Tord megrázta Sofia karját.

– Sofia, álmodtál.

A keresztapja óvatosan letette Astridot az ágyra. Sofia ásított, odahúzta magához a kislányát, és beszívta a gyerek mámorító illatát. Még mindig nem győzött csodálkozni, hogy mindennek dacára végül mégis anya lett. De alig néhány másodperc elteltével Astrid fészkelődni kezdett. Felemelte a fenekét, és egész arcát Sofia mellkasába fúrta. Rögtön utána megtámaszkodott kezével az anyja bordáin, és felnyomta magát. Fogatlan szájával szorította a cumit, és büszkén mosolygott az anyjára, amiért sikeresen kiszabadult.

– Na, pici bolha. Nem akarsz összebújni anyával? – Pusztit nyomott Astrid homlokára, és megpróbált felállni a gyerekekkel a karjában. De hiába telt már el hat hónap a szülés óta, a hasizmai még nem nyerték vissza erejüket. Tord átvette a kislányt, aki azonnal

elkezdte apró kezével felfedezni a férfi cserzett arcbőrét. Mint aki el sem hiszi, hogy ez a férfi igazi lehet.

Amióta Sofia leállt a szoptatással, Astrid számára Tordnál nem volt fontosabb.

Sofia bármennyit is dédelgette, játszott vele, etette, vagy vitte sétálni babakocsival, Tord lett a kislány legnagyobb szerelme. Felragyogott az arca, amint meghallotta, hogy a férfi belép az ajtón. Ha Tord nagy ritkán a saját házában éjszakázott, háromszor olyan sokáig tartott elaltatni a picit.

Sofiának talán féltékenykednie kellett volna, amiért a lánya ennyire nyíltan valaki mást részesít előnyben, de nem táplált ilyen érzéseket. Tord olyan volt a számára, mint egy apa, és nélküle sehogy sem boldogult volna Astrid születése után. A drámai éjszaka óta egyetlen nap sem telt el úgy, hogy Tord ne lett volna a közelükben. Eleinte hármasban aludtak a franciaágyban a felső emeleten. Sofiának biztonságérzetet adott, hogy a közelében tudhatja a keresztapját, amikor éjszaka felriadt rémálmaiból. De ahogy egyre inkább tért vissza az életbe, Tord egyre hosszabb időre hagyta őket kettesben. Ugyanakkor mindig lehetett rá számítani. Azokon a napokon, amikor Sofiának Örnköldsvikbe kellett mennie orvoshoz és pszichológushoz, Tord mindig egyetlen zokszó nélkül vele tartott, pedig utálta elhagyni Ulvót. Rótt a köröket a városközpont körül Astriddal a babakocsiban, míg várt Sofiára. Utána beugrottak a Lundbergsbe egy kávéra, majd felmentek a Willysbe átvenni az előre megrendelt élelmiszercsomagokat, végül hazakompoztak.

– Van kávé – mondta Tord. – És főtt tojás.

Sofia bólintott, hosszú szőke haját copfba fogta, és nyúlt a köntöséért. Miközben derékban megkötötte az övet, odament Tordhoz és Astridhoz, orrát a lánya nyakához szorította, és belefúj, hogy szóljon, mint egy trombita. A lánya gurgulázva nevetett, és hátra-

vetette a fejét Tord vállára. Sofia már az örömének a hangjától is elolvadt. Tudta, hogy minden szülő így gondolja, de az ő gyerekénél tényleg nem hordott szebbet hátán a föld. Nagy, kerek, sötétbarna szemében mindig kíváncsiság csillogott. Pirospozsgás, pufók arcát csaknem fekete fürtök keretezték.

Astrid mindent gyorsan csinált, a fogzást leszámítva. Három hónapos korában fordult először hasra, és most már stabilan megállt bárki térdén, ha fogták a kezét. Sofia rettegve nézett a nap elé, amikor a kislány járni kezd. Még nem tette gyerekbiztossá a házat, és különböző rémes jelenetek peregtek le a fejében. Miért nem fogott hozzá korábban? A szárazföldön lévő lakásba Kaj már vett egy rakat gyerekzárát és kaput.

Sofia azt kívánta, bár tudná, hogyan nézett ki ez az egész az ő kis korában. De nem volt kitől megkérdeznie. Apja, Sten, majdnem húsz éve maradt alul a rák elleni küzdelemben, Claire pedig... Claire-ről azt sem tudta, hol van. És jobb is volt így. Nem bizonyult jó anyának, amikor még egy fedél alatt éltek. Claire évekkkel ezelőtt átadta neki az ulvői házat és az örnsköldsviki lakást, és azóta megszakadt köztük a kapcsolat. Valószínűleg visszatért a franciaországi családjához, hogy borozgasson és porcelánfigurákat gyűjtsön, ezen a két dolgon kívül soha nem érdekelte őt semmi. Sofiának eszébe sem jutott, hogy megpróbálja megkeresni. Az ő részéről mindkét szülője halott volt, és kész.

Tord igazgatta Astridot a karjában.

– Margit azt mondta, idén sok a róka-gomba. Kinézhetnének a hétvégén, nem? Tözegmálnát is látott.

– Aha – Sofia Tord szemébe nézett, és próbálta visszafogni a sokatmondó mosolyt.

– Jaj, hagyd már!

Nem lehetett nem észrevenni a vonzalmat Tord és a nyugdíjas szülésznő között, aki segítette Sofiának és Astridnak a viharos szülés után a szárazföldre jutni. Amióta Tord beköltözött Sofiához, Margit gyakran vette a fáradságot, hogy ránézzen Astridra, jóllehet Sofia Örnköldsvikben teljes körű védőnői ellátásban részesült.

Tord elindult a hálószoza ajtaja felé. Félúton megfordult, és a válla fölött visszanézett Sofiára. Komoly pillantásából tudni lehetett, hogy minden vita felesleges.

– Tíz órakor bemegyünk a városba.

Sofia nyitotta a száját, hogy ellenvetéssel éljen, ám Tord már kiement a szobából. Az imént még csodálatos világ egy szempillantás alatt enyészett el egy kupac hamuvá, de Sofia tudta, hogy rá kell szánnia magát erre a lépésre, ha vissza akar menni dolgozni, amit már nagyon várt. Még akkor is, ha a főnöke, Vera Nordlund bűnügyi felügyelő úgy vélte, alig fél évvel a szülés után kissé korai visszatérni a szolgálatba. De hiányzott a munkája. Bármennyire is szerette a lányát, a rendőri munka többet jelentett neki egy szakmánál. És nem lett kevésbé fontos attól, hogy anya lett. Vissza akart menni. Csinálni valami lényegeset, valamit, ami számít. Jobb világot építeni a gyereke számára.

Bárcsak ez ne járt volna azzal, hogy találkoznia kell Kajjal!